

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΚΥΡΙΟΣ ΡΕΝΟΛ, 50 ετών.
ΜΩΡΙΣ, υιός του, 22 ετών.
ΚΛΑΙΡΗ, δακτυλογράφος, 20 ετών.

(Ο κ. Ρενόλ κάθεται μπρος στο γραφείο του, και νιώζει και κυττάζει διάφορα έγγραφα. "Εξάφνα χτυπάει η πόρτα").

Κος ΡΕΝΟΛ. — Έμπρός!

(Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει μέσα η δεσποινίς Κλαίρη, ιδιαίτερα γραμματέας και στενογράφος του κυρίου Ρενόλ. Κρατάει ένα ώραϊο μπουκέτο στα χέρια της).

Κος ΡΕΝΟΛ. — Ω, δεσποινίς!.. Ήρθατε πολύ νωρίς σήμερα... Γιατί έτσι... Άλλά δεν μου λέτε, τί εινε αυτό το μπουκέτο που κρατάτε στα χέρια σας; Για ποιόν το προορίζετε;

ΚΛΑΙΡΗ. — Για σάς, κύριε...

Κος ΡΕΝΟΛ. — Για μένα; Και γιατί;

ΚΛΑΙΡΗ. — Θά μου επιτρέψετε, κύριε Ρενόλ, να σάς το προσφέρω, μαζί με τις ευχές μου για τη γιορτή σας...

Κος ΡΕΝΟΛ. — Για τί γιορτή μου; Εινε λοιπόν η γιορτή μου σήμερα;

ΚΛΑΙΡΗ. — Μά δεν εινε σήμερα του Άγιου Βαρθολομαίου;

Κος ΡΕΝΟΛ. — Αλήθεια!... Δεν τό εχα θυμηθεί. Δεν τό θυμάμαι ποτέ... Έξ άλλου, δεν γιορτάζω ποτέ και δεν δέχομαι ποτέ ευχές. Ωλασδήποτε, δεσποινίς, είμαι ευχαριστημένος σήμερα γιατί λέγομαι Βαρθολομαίος, αφού αυτό έγινε αίτια να με σκεφθήτε... Σας ευχαριστώ πολύ!... Πάρα πολύ!...

ΚΛΑΙΡΗ. — Κι' εγώ είμαι πολύ ευτυχισμένη, γιατί μου δόθηκε η ευκαιρία να σάς αποδείξω την... εκτίμησι που αισθάνομαι για σάς. (Αφίνει τ' άνθη επάνω στο γραφείο).

Κος ΡΕΝΟΛ. (παίρνει το μπουκέτο και τό μυρίζει). — Τί ώραία που ευωδιάζουν τ' άνθη σας, δεσποινίς!... Όλη η μέρα μου σήμερα θά εινε ευωδιασμένη!... Κι' όλη μου η ψυχή θά εινε γεμάτη από μίθο. Έτσι λοιπόν, δεσποινίς... Δεν είμαι κακός προϊστάμενος;

ΚΛΑΙΡΗ. — Ω, κύριε!... Τί λέτε!... Είστε τόσο καλός, τόσο καταδεχτικός, ώστε δεν μπόρεσα ποτέ μου να σας θεωρήσω ως προϊστάμενό μου... Μου φέρεστε σαν ένας μεγάλος μου φίλος... Γι' αυτό αισθάνομαι για σάς πολύ μεγάλη άφοσίωσι και εκτίμησι. Σας αγαπώ πολύ... Ναι... Ποιό...

(Ο κ. Ρενόλ σηκώνει τα μάτια του και κυττάζει επίμονα την Κλαίρη).

Κος ΡΕΝΟΛ. — Κι' εγώ επίσης σας αγαπώ πολύ... Είστε μια χιτρομένη νέα... Δεν θέλω να πω ότι είστε μόνο ώραία... Εκτιμώ προπάντων τη μεγάλη σας έξυπνάδα, την τελεία σας άνατροφή, την καλή σας καρδιά και την έξαιρετική σας τιμωότητα... Σας τ' λέω όλ' αυτά, γιατί ξέρω καλά τη ζωή σας... Εινε ύποδειγματική.

ΚΛΑΙΡΗ. — Είστε πολύ καλός, κύριε Ρενόλ, και σας ευχαριστώ για τη μεγάλη σας εκτίμησι.

Κος ΡΕΝΟΛ. — Εινε η αλήθεια αυτά που λέω. (Με φωνή που τρέμει λίγο). Ευτυχισμένος αυτός που θά σας πάρη...

ΚΛΑΙΡΗ. — Αλήθεια;... Νομίζετε ότι θά εινε ευτυχισμένος;

Κος ΡΕΝΟΛ. — Τρισευτυχισμένος!... Λυπάμαι μόνο που όταν θά παντρευθήτε, θά φύγτε απ' εδω...

ΚΛΑΙΡΗ. (διακόπτοντάς τον). — "Α, όχι!... Δεν θά σας εγκαταλείψω ποτέ...

Κος ΡΕΝΟΛ. — Μά πώς;...

ΚΛΑΙΡΗ. — Ποτέ!...

Κος ΡΕΝΟΛ. — Έτσι... Τί όνειρο!... Τί όνειρο!... "Ε, λοιπόν, δεσποινίς Κλαίρη... Έχω κάτι να σας πώ...

ΚΛΑΙΡΗ. — Κι' εγώ έχω κάτι να σας πώ...

Κος ΡΕΝΟΛ. — Άλλ' όχι τώρα... Πρέπει να κυττάξω πρώτα την άλληλογραφία... Έλάτε σε λίγο.

ΚΛΑΙΡΗ. — Μάλιστα... (Ρίχνει μια τρυφερή ματιά στον κ. Ρενόλ και φεύγει).

Κος ΡΕΝΟΛ. (μόνος). — Τί όνειρο!... Η μικρούλα αυτή μ' αγαπάει!... Τί όνειρο!... (Παίρνει τ' άνθη, τ' μυρίζει και τ' φιλεί). Πρέπει να είμαι περήφανος κι' ευτυχισμένος, γιατί μ' αγαπάει ένα τόσο νέο, χαριτωμένο και τιμω κορίτσι. Εινε αλήθεια ότι τη θάμ'αζα πάντα, μά δεν τολμούσα ποτέ να της αποδείξω τίποτα... Άλλως τε, εχα την ιδέα ότι είμαι πάλι ένας γέρος. Άλλ' αφού ένα τόσο θελκτικό πλάσμα μ' έχει προσέξει και μ' έχει αγαπήσει, αυτό σημαίνει ότι δεν είμαι τόσο γέρος όσο νομίζω... Τί όνειρο!... Ούτε είχα

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΒΕΛ

ΤΙ ΟΝΕΙΡΟ!..

εινε σήμερα η γιορτή μου και να μου φέρης ένα τόσο ώραϊο δώρο; Μά δεν μπορώ να κατάλάβω... Όλοι μου εύχονται σήμερα για τη γιορτή μου.

ΜΩΡΙΣ. (χαμογελώντας). — Όλοι;

Κος ΡΕΝΟΛ. — Κυττάξε αυτά τ' ώραϊα άνθη... Μου τ'α προσέφερε πρό όλιγου η δεσποινίς Κλαίρη, μαζί με τις ευχές της.

ΜΩΡΙΣ. — Αυτό ήταν πολύ ευγενικό έκ μέρους της...

Κος ΡΕΝΟΛ. — Κάτι περισσότερο από ευγενικό!... Ύπεροχο!... Θείο!... Να σκεφθ' ότι εινε η γιορτή μου σήμερα και να μου φέρη κι' άνθη. Δεν νομίζεις, Μωρίς, ότι αυτό εινε κάτι πολύ συγκινητικό;

ΜΩΡΙΣ. — Σ' αγαπάει πολύ, πατέρα...

Κος ΡΕΝΟΛ. — Μου τό ελεπε... Κι' εγώ την αγαπώ πολύ. Και της τό εια κι' εγώ.

ΜΩΡΙΣ. — Αυτό μ' ευχαριστείτε πολύ...

Κος ΡΕΝΟΛ. — Αλήθεια, Μωρίς;

ΜΩΡΙΣ. — Μά βέβαια, πατέρα...

Κος ΡΕΝΟΛ. (μέσα του). — Όραία!... Κι' ό γιός μου εινε με τό μέρος μου. Δεν θά μου φέρη καμιά άντίρρηση. (Συκծόντας προς τον γιό του, δυνατά). "Η Κλαίρη εινε ένας θησαυρός!... Εινε άξια πολύ καλύτερης τύχης...

ΜΩΡΙΣ. — Εινε καιρός που έχω κι' εγώ αυτή τη γνώμη...

Κος ΡΕΝΟΛ. — Φτάνει να βοεθ' ένας άνθρωπος τιμω και ειλκρινής, ό οποίος να τη νοιώση βαθειά και να την εκτιμήση, για να της δώσει την ευτυχία που της άξίζει και να την ανυψώση στην κοινωνική θέσι, για την οποία έχει γεννηθεί.

ΜΩΡΙΣ. — Πατέρα... Έχεις πολύ ευγενική καρδιά.

Κος ΡΕΝΟΛ. — Ξέρω να εκτιμώ εγώ τους ανθρώπους... Μου ήρθε μάλιστα στο νου η ιδέα ενός τέτοιου γάμου...

ΜΩΡΙΣ. — Αλήθεια, πατέρα;

Κος ΡΕΝΟΛ. — Βέβαια, Μωρίς...

ΜΩΡΙΣ. — Ω, σ' ευχαριστώ, πατέρα!... Σ' ευχαριστώ!...

Κος ΡΕΝΟΛ. — Έγώ πρέπει να σ' ευχαριστήσω!...

ΜΩΡΙΣ. — Ναι, βέβαια... Έκα-

ΜΩΡΙΣ. — Καλημέρα, πατέρα!...

να πολύ καλή έκλογή...

Κος ΡΕΝΟΛ. (ξαφνιασμένος). — Τί λές, Μωρίς;

ΜΩΡΙΣ. — Ω, πατέρα!... Πώς μπόρεσες να παντρεύης τί συμβαίνει μεταξύ της Κλαίρης κι' έμένα; Πώς μπόρεσες να νοιώσης ότι αγαπιόμαστε και πως θέλομε να παντρευτούμε; Έτρεμα να σου τό πώ... Φοβόμοιμ μήπως με μαλώσεις, μήπως μου κάνεις ένα σωρό παρατηρήσεις και μη μου πεις ότι εινε τρέλλα να θέλω να πάρω τη δακτυλογράφο σου... Να τώρα όμως που εσύ ό ίδιος μου λές όλα δσα ήθελα εγώ να σου πώ, για να σε πείσω... Μά είσαι ό θανασιώτερος πατέρας του κόσμου.

(Ο κ. Ρενόλ χλωμαίζει, κάτι θέλει να π'η, μά η φωνή του κόβεται. Προσπαθει όμως να επιβληθ' στον εαυτό του και κατορθώνει να χαμογελάση).

ΜΩΡΙΣ. — Καλέ μου πατέρα.

Κος ΡΕΝΟΛ. (ψιθυρίζοντας). — Ω!... Καταλαβαίνω τώρα τι σκοπό εχαν σήμερα η διπλές ευχές και τ'α διπλά δώρα... Ήσαν όλα μια συνωμοσία. (Παίρνει πάλι τ' άνθη, και μυρίζει άκόμα μια φορά επί αρκετές στιγμές, κι' ύστερα τ'α δίνει στο γιό του). Πάρε τα αυτά τ' άνθη, Μωρίς. Εινε πώ πολύ δικά σου, παρ'α δικά μου!... (Από μέσα του). Τί όνειρο!... Δεν βάσταξε ούτε δυο τ' άνθη!...